

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Jiřího Vyvadila v právní věci stěžovatele **J. Š.**, zastoupeného JUDr. Helenou Teissingovou, advokátkou se sídlem v Praze 8, Křižíkova 1/332, za účasti **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánská 2, v řízení o kasační stížnosti proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2003, č. j. 2 Ca 14/2003 – 8,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokátky JUDr. Heleny Teissingové, se sídlem v Praze 8, Křižíkova 1/332, **se určuje** částkou 1075 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 5. 3. 2003, č. j. 2 Ca 14/2003 – 8, nebyl stěžovatel osvobozen od soudních poplatků. V odůvodnění usnesení městský soud uvedl, že poplatková povinnost vznikla stěžovateli podáním žaloby u Obvodního soudu pro Prahu 1, kterou se domáhal zrušení rozhodnutí Magistrátu hl. města Prahy č. RO 159/2002 MHMP 108563/2002 ze dne 14. 10. 2002, jímž byl shledán vinným z přestupku proti majetku podle § 50 odst.1 písm. a) zák. ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Protože svou poplatkovou povinnost nesplnil, byl usnesením tohoto soudu ze dne 9. 12. 2002 vyzván k jeho zaplacení. Přípisem ze dne 16. 12. 2002 požádal stěžovatel o osvobození od placení soudních poplatků. Proto mu byl zaslán formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech“

s výzvou, aby toto potvrzení vyplnil a zaslal obratem obvodnímu soudu. V uvedené lhůtě stěžovatel zaslal přípis ze dne 11. 2. 2003, v němž požádal o osvobození od placení soudních poplatků podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, tj. z důvodu nesprávného úředního postupu. Městský soud poukaz na citované ustanovení neshledal případným, neboť § 11 citovaného zákona upravuje osvobození od soudního poplatku ze zákona a nikoliv na základě rozhodnutí soudu a v projednávané věci nejde o řízení o náhradu škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem, ale jde o řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), na které zmíněné ustanovení nedopadá. Jelikož stěžovatel nedoložil, že nemá dostatečných prostředků pro zaplacení soudního poplatku přesto, že byl soudem k doložení skutečností vyzván, městský soud stěžovatele od placení soudních poplatků neosvobodil.

Stěžovatel se podanou kasační stížností podanou v zákonné lhůtě domáhal přezkoumání napadeného usnesení a namítal, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ze strany Obvodního úřadu Praha 7 a potažmo i Magistrátu hl. města Prahy, a proto by měl být od poplatku osvobozen. Pokud není od poplatku osvobozen, podmiňuje jeho zaplacení provedením exekuce na povinného S., č. j. 35 E 1188/2001. Dále namítal, že nemá prostředky na hrazení soudních poplatků, když stát nekoná a nevěnuje se jeho podáním a nevymáhá jeho pohledávky a není mu rovněž tak zřejmé, proč o neosvobození od poplatku rozhodl městský soud.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadené usnesení v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. s. účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky, může být na vlastní žádost usnesením předsedy senátu osvobozen od soudních poplatků.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zák. č. 549/1999 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů stěžovateli vznikla poplatková povinnost podáním žaloby proti rozhodnutí správního orgánu a osvobozen od soudních poplatků mohl být, pokud by doložil, že nemá dostatečné prostředky. Proto mu byl zaslán formulář „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ s výzvou k jeho vyplnění. Stěžovatel však této výzvě nevyhověl. Proto jeho námitky, které nesměřují proti těmto závěrům jsou nedůvodné, neboť míří jinam než jsou důvody městského soudu, o která opřel své rozhodnutí. Námitky stěžovatele, jimiž podmiňoval zaplacení soudního poplatku, tj. provedení exekuce na povinného S. ve věci sp. zn. 35 E 1188/2001 či tvrzení, že nemá prostředky, když se stát nevěnuje jeho pohledávkám a dlužník upadl do konkurzu, nepochybně obsahují majetkový aspekt, ale samy o sobě neprokazují, že stěžovatel nemá dostatečné prostředky.

Pokud se stěžovatel v kasační stížnosti dovolával nesprávného úředního postupu ze strany správních orgánů a ačkoliv to výslovně neuvádí, jde mu patrně o osvobození podle § 11 odst. 1 písm. g) zákona ČNR č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož je osvobozeno řízení ve věcech náhrady škody způsobené při výkonu veřejné moci nezákonným rozhodnutím, rozhodnutím o vazbě nebo nesprávným úředním postupem. Protože podanou žalobou se domáhal přezkoumání zákonnosti rozhodnutí

správního orgánu, jímž byl uznán vinným přestupkem, nejde o řízení ve věcech náhrady škody způsobené výše uvedenými způsoby. Proto ani tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou.

Pokud stěžovatel poukazoval na to, že nerozumí postupu, kdy byl vyzván Obvodním soudem pro Prahu 1 a napadené usnesení vydal městský soud, byl tento procesní postup v souladu se zákonem, o čemž měl však být stěžovatel vyrozuměn, neboť dnem 1. 1. 2003 nabyl účinnosti soudní řád správní a podle jeho § 132 věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení okresním soudům, převezme a dokončí krajský soud věcně příslušný podle tohoto zákona. V souladu s citovaným ustanovením byla věc dne 21. 2. 2003 postoupena Městskému soudu v Praze, který v rámci své pravomoci o žádosti o osvobození od soudních poplatků rozhodl.

Ze všech těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl, a správnímu orgánu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Odměnu zástupce žalobce určil soud ve výši 1075 Kč, tj. za jeden úkon právní služby 1000 Kč podle ust. § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhradu hotových výdajů v částce 75 Kč podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. března 2005

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu